

Deia García Márquez, "Es necesario aprender a considerar el amor com un estado de gracia que no es tanto un medio como un fin"

Dg, 3/07/2011 per Ramon Colom Esmatges

[Cal que hi hagi soroll...](#)

Recordo la impressió que em va causar quan era petit el dipòsit de l'estàtua del Sagrat Cor al cim de L'Església del Tibidabo. M'ho van explicar no ho vaig veure i per això uns diumenges després vam anar amb la família a la muntanya per veure-ho jo mateix. Oh!, devia exclamar bocabadat. Per si fos poc, dies després, una nit, es va il·luminar el temple perquè es veies des de tot Barcelona. No se com vaig saber que havia estat el Papa Joan XXIII qui ho havia fet des de Roma. I jo, amb la innocència de l'edat, em preguntà com era possible tirar un cable des de Roma fins Barcelona.

Al cole, a La Salle Comtal, recordo haver preguntat al Hermano Clemente, que tenia com professor, que m'expliqués els fets. L'home, que més tard he sabut que es diu Clemente Julián i que viu a La Salle de Gràcia, no se si ho va fer. Suposo que sí. El que no em vaig atrevir a dir era que la figura del Sagrat Cor em feia una mica d'angoixa. Una talla gran, com d'una persona, a qui se li veia el cor amb una corona d'espines clavada, a mi em semblava desagradable. En alguna homilia vaig sentir que eren els nostres pecats clavats en el cor de Crist i que era molt important la pràctica dels nous primers divendres de mes que unides amb les de la Mare de Deu, del mes de maig i no se quantes més evitaven que morissis en pecat. Uf!!!!.

Jo no havia vist que a ningú se li veies el cor transparentat sota la pell. M'havien dit que Jesús ho pot tot i, per tant, un "efecte especial" com aquell era possible. Però a mi no m'agradava i mai entengué ni la figura del Sagrat Cor, ni les pràctiques religioses al seu entorn ni res de res. Era més fàcil per a mi la figura de Noè, per exemple, que la havia vist en una peli que això del Sagrat Cor.

Van haver de passar molts anys fins que llegí un fragment de Mateu que es diu en l'Evangeli del dia del Sagrat Cor: "Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar. Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus que soc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs, perquè el meu jou es suau, i la meva càrrega lleugera". Son versicles de gairebé el final del capítol 11 del seu Evangeli. Quan ho llegí, vaig tornar a dir "Uf", però en un sentit contrari: "...tots els que esteu cansats i afeixugats...soc benèvol i humil de cor...trobareu el repòs".

Des de llavors, cada vegada que em sento que no puc més, recordo aquestes paraules i me'n adono que al costat meu hi ha persones que m'estimen i que em volen ajudar, encara que dels mals moments no ens treu ningú. Però es molt important viure'ls en companyia. Però aquesta no sempre es al costat i es quan llavors tanco els ulls i dins meu hi ha algú que diu "jo et faré reposar, soc humil de cor, aquell que de petit no entenies. A canvi només et demano una cosa: estima a tots aquells que t'envolten i que et necessiten, perquè d'aquesta manera m'estimes a mi i trobaràs la pau."